

Liana Rădulescu

Acolo unde
începe culoarea

„Și tot ce am iubit, am iubit de unul singur.”

EDGAR ALLAN POE

Totu-i un sfârșit
tu, eu, patimile noastre
Noi suntem muze-n trecut;
ne naștem pe crustele
inimilor sfâșiate
și ademenim minți naufragiate

Întoarce-te, tu călătorule
că totu-i început
în sufletele noastre
Pune-ți armură creativitatea
căci mâine vom sfârși
în haos.

C-un sfărâmat condei
îți scriu
Adio, rătăcitorule
până-n viitor,
când vom renaște.

Călător

ECOU

Dincolo de țărni,
în marea învolburată
printre cântecele de sirene moarte
îngerii m-așteaptă

Ritmul inimii tale
îmi devine muză
Mă transform în demon;
cuvintele îmi mor pe buze

Apusul e aproape,
în sufletul meu e furtună
Mă las purtată de șoapte,
întunericul mă sugrumă

Aripile mi se frâng
din pricina durerii
Mă prinzi de mână,
inima îmi e făcută scrum
Mă pierd printre valuri
și mă scufund

Ecoul răsună
în golul inimii tale
Te pierd și
mă regăsesc pe mine.

Eu nu sunt tu,
nu sunt un poem
gravat în stil îndemânatic,
nu sunt ea,
frumusețea nu îmi înflorește
pe trup
și nici nu provin
din basme de mult uitate
nu sunt nici măcar eu,
nu am un nume
și nu mă poți transforma
într-o speranță
născută din
ceea ce aș putea fi.
Nu mă poți găsi
decât în fraze tăiate
și picturi pătate de cafea;
nu voi apărea în povești
și vocea mea nu va fi
muză pentru cântece
căci din poetă, mă transform în poem
și mă abandonez
pe un teanc de foi murdare.

Eu
nu
sunt

Când

O

Să

mă agăț de sunetul vocilor
ascunse-n umbre
și șoptesc minciuni
gurilor flămânde
când inimilor stricate
le arunc viață smulsă
din mine
Sunt un paradox
a tot ce înseamnă trăire
și coastele mă dor de la
atâta mâhnire
Plămânii îmi sunt împunși
nu de aer, ci de gândul de
iubire
când o să fie,
când o să-mi fie mie
din nou, dar nu dezamăgire.